

La missió dels laics

Catorzè durant l'any

© Mots per a la família - Jordi Castellet

Per a la meua estimada esposa. Un matrimoni de la Vall d'Aran decideix fer unes vacances de llarg cap de setmana a Benidorm, perquè es trobaven al bell mig d'un hivern especialment gèlid. Per a poder-ho combinar amb la seva feina en l'hotel i la restauració, primer marxa el marit i l'endemà arriba l'esposa. O sigui que l'home arriba a lloc, tal i com planejat, entra a l'hotel i decideix enviar-li, des de la mateixa recepció, un mail a la seva esposa. Per aquelles bromes dels ordinadors, de memòria es confon amb l'extensió i se li creuen les adreces. Enlloc de posar *nenamaca@yahoo.com* escriu *nenamaca@hotmail.com* i el missatge va a parar a casa d'una vídua, a Barcelona, que acaba d'arribar, ella, a casa, després del funeral del seu marit. Encara compungida, obre la bústia del correu electrònic, per consolar-se amb els missatges de condol i s'hi troba el mail erroni. El llegeix i cau fulminada a terra. *To:* La meua estimada esposa. *From:* El teu marit, que trobes a faltar.

Subject: Ja soc a lloc. Nena, ja he arribat i ja m'han pres les credencials. Està tot preparat per a la teua arribada per a demà aquí baix, que s'està tan bé i tan calentó. Desitjo que tinguis tan bon viatge com jo. Aquí t'espero.

L'evangeli de Lluç conté dos passatges on Jesús envia els seus seguidors a predicar la Bona Nova. Per un costat, Jesús envia els dotze apòstols.^{Lc 9} Per l'altra, Jesús envia els setanta-dos (Lc 10,1-20). En canvi, en la narració mateana només es troba l'enviament dels dotze. Els entesos estan força d'acord en entendre que el relat de l'enviament dels Setanta-dos és per a posar en relleu l'abast universal del missatge de Crist. La missió dels Dotze, segons Mateu, es va limitar a «Mt 10,6 les ovelles perdudes de la casa d'Israel». La missió dels Setanta-dos no té aquesta limitació. Segons la tradició jueva, hi havia dotze tribus d'Israel i setanta-dues nacions a la terra.

L'enviament dels setanta-dos deixebles simbolitza així l'enviament del missatge de Crist a tot el món.

Convé, però, contemplar aquest passatge des del punt de vista, no dels que varen rebre el missatge, sinó dels qui porten el missatge, la perspectiva dels missioners. La tradició cristiana identifica els dotze apòstols amb el ministeri ordenat. Quan en el darrer sopar, Jesús va ordenar els seus seguidors que «fessin allò en memòria seva», es dirigia als dotze, és a dir, al clergat. Aleshores, els setanta-dos enviats a la missió corresponen als laics. L'evangeli, doncs, es refereix a la posta en marxa del ministeri dels laics.

D'aquesta manera es pot llegir les dues missions en Lluç: la missió dels Dotze i la missió dels Setanta-dos, com la missió del clergat i de la missió dels laics. Amb la inclusió dels dos relats de Lluç, a diferència de Mateu, es diu, per tant, que la missió no és només per al clergat. El regne no és cosa tan sols de la jerarquia, sinó afer de tots els batejats, estiguem o no ordenats. En aquest nivell, tots som iguals en el seguiment de Crist. Quina és la raó que té Crist per a la participació dels laics en la difusió de l'evangeli? Ho diu molt clar: «^{2a}la collita és abundant, però els segadors són pocs.» Això és tan cert en el present com ho va ser en els dies de Jesús. Quin paper tenen els laics han de jugar en el compliment de la missió de Crist? Doncs per una banda, diu l'evangeli: «^{2b}pregueu a l'amo dels

sebrats que hi enviï més segadors»; és a dir l'oració, la pregària, la missa d'intercessió per a l'assoliment del Regne. Segonament, «³aneu, jo us envio com anyells enmig de llops». Hi ha una participació activa. No és una qüestió que puguem delegar en un altre: soc jo, cadascú, el qui haig d'anunciar el Regne de Déu. Si jo no faig, faltarà per fer alguna cosa important. Perquè tot cristià està cridat a participar en la difusió del missatge de Crist a través d'un compromís amb l'oració i amb l'acció. Deia Ignasi de Loiola (+1556): «Fes-ho tot com si tot depengués de tu, sabent que tot depèn de Déu».

Jesús mateix detalla quines han de ser les actituds concretes del fidel en l'obra d'evangelització: un esperit de mansuetud i de vulnerabilitat, esperit de cortesia i adaptabilitat a les situacions canviants, així com als desafiaments que ens anirem trobant. Posa especial èmfasi en la tasca de curar els malalts. No és aquesta una tasca opcional en la tasca de difondre l'evangeli. Algú pot preguntar: és la salut de l'organisme necessària per a la salvació? No n'hi ha prou amb la santedat de l'ànima? Tendim a oblidar que la es tracta d'una paraula per a la totalitat. Té a veure amb la persona entera: cos, ànima, esperit, ment i cor. La bona notícia és bona no tan sols per a l'ànima, fet evident, sinó fins i tot per al cos. Els deixebles van seguir el seu camí mirant de posar en pràctica el manament de Jesús. Ells es van sorprendre en veure que, actuant en nom de Jesús, no tan sols guarien malalties físiques, sinó que fins i tot els dimonis se'ls sotmetien.¹⁷